

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Město Kralupy nad Vltavou**, IČO 00236977
se sídlem Palackého nám. 1, Kralupy nad Vltavou
zastoupený advokátkou JUDr. Kristýnou Oberfalcrovou, DEA,
DESS
se sídlem Na Bělidle 64/3, Praha 5

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. MMR-29866/2020-26, a ze dne 26. 8. 2020, č. j. MMR-43024/2020-26,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, kterými byla k námitkám žalobce potvrzena opatření Centra pro regionální rozvoj České republiky – informace o nevyplacení části dotace k žádostem žalobce o platbu CZ.06.2.67/0.0/0.0/16_063/0003750/2020/004/POST a CZ.06.2.67/0.0/0.0/16_063/0003750 /2020/005/POST. Žalobce byl těmito opatřeními informován o tom, že mu nebude vyplacena část dotace ve výši 499 058,14 Kč a 813 468,43 Kč, a to z důvodu finanční opravy ve výši 5 % z dotace na projekt „*Přístavba nad jídelnou ZŠ Komenského Kralupy – odborné učebny a laboratoře*“, který je součástí zakázky „*Rekonstrukce jídelny a kuchyně a přístavba nad jídelnou v ZŠ Komenského náměstí 198, Kralupy nad Vltavou*“, u níž žalobce dne 20. 12. 2018 zahájil zadávací řízení na podlimitní veřejnou zakázku na stavební práce v otevřeném řízení dle § 56 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“). Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že žalobce porušil:
 - § 36 odst. 1 a 3 ve spojení s § 6 odst. 2 ZZVZ tím, že v čl. III zadávací dokumentace požadoval povinnou prohlídku místa plnění s důsledkem nemožnosti podat nabídku v případě neúčasti na prohlídce místa plnění, čímž stanovil zadávací podmínky způsobem, který zákonná pravidla neumožňují a současně je jimi vytvořena bezdůvodná překážka hospodářské soutěže (dále jen „zjištění A.1“);
 - § 36 odst. 1 ZZVZ ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ tím, že do předmětu veřejné zakázky zahrnul nesouvisející dodávky zařízení velkokuchyní (Díl 791 soupisu stavebních prací, dodávek a služeb s názvem „Rekonstrukce jídelny a kuchyně ZŠ“) v celkové hodnotě dle uzavřené smlouvy o dílo 8 857 695 Kč bez DPH, v důsledku čehož zadal plnění spočívající v dodávce zařízení velkokuchyní v podlimitním režimu, ačkoliv se dle § 2 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 172/2016 Sb., o stanovení finančních limitů a částek pro účely zákona o zadávání veřejných zakázek (dále jen „nařízení vlády č. 172/2016 Sb.“), zjevně jednalo o veřejnou zakázku na dodávky, která měla být ve smyslu § 25 ZZVZ nadlimitní veřejnou zakázkou zadávanou v nadlimitním režimu a dle § 212 odst. 3 písm. b) ZZVZ měl být formulář oznámení zadávacího řízení uveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie (dále jen „TED“), přičemž tímto postupem zadavatel porušil zásadu zákazu diskriminace a bezdůvodně omezil hospodářskou soutěž o veřejnou zakázku a současně porušil zásadu transparentnosti neuveřejněním formulářů v TED, kdy tento postup zadavatele mohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel dne 25. 3. 2019 uzavřel smlouvu o dílo s vybraným dodavatelem (dále jen „zjištění A.2“);
 - § 36 odst. 1 ZZVZ ve spojení s § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ tím, že do předmětu veřejné zakázky zahrnul nesouvisející dodávky učebních pomůcek a dodávky vybavení učeben (Díl 799 soupisu stavebních prací, dodávek a služeb s názvem „Rekonstrukce jídelny a kuchyně ZŠ“) v celkové hodnotě dle uzavřené smlouvy o dílo 6 495 591,41 Kč, v důsledku čehož zadal plnění spočívající v dodávce učebních pomůcek a vybavení učeben v podlimitním režimu, ačkoliv se dle § 2 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 172/2016 Sb. zjevně jednalo o veřejnou zakázku na dodávky, která měla být ve smyslu § 25 ZZVZ nadlimitní veřejnou zakázkou zadávanou v nadlimitním režimu a dle § 212 odst. 3 písm. b) ZZVZ měl být formulář oznámení zadávacího řízení uveřejněn v TED, přičemž tímto postupem zadavatel porušil zásadu zákazu diskriminace a bezdůvodně omezil hospodářskou soutěž o veřejnou zakázku a současně porušil zásadu transparentnosti neuveřejněním formulářů v TED, kdy tento postup zadavatele mohl

Shodu s prvopisem potvrzuje:

mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel dne 25. 3. 2019 uzavřel smlouvu o dílo s vybraným dodavatelem (dále jen „zjištění A.3“).

2. Ke zjištění A.1 žalobce v žalobě uvedl, že institut prohlídky místa plnění upravuje ZZVZ v § 36 odst. 6 a v § 97. Zákonná úprava, stejně jako komentářová literatura, kterou ve své argumentaci využívá žalovaný (komentář k § 97 ZZVZ in DVOŘÁK, David. *Zákon o zadávání veřejných zakázek: komentář*. V Praze: C.H. Beck, 2017. Velké komentáře), ovšem ve svém obsahu nevyklučuje právo zadavatele stanovit povinnou prohlídku místa plnění jako podmínku účasti v zadávacím řízení. Potenciální nepřiměřenost omezení hospodářské soutěže plynoucí z nemožnosti dodavatele podat nabídku na základě neúčasti na prohlídce místa plnění konstatují pouze autoři komentáře k ZZVZ.
3. Zákonná i komentářová úprava pracuje s institutem prohlídky místa plnění jako s právem zadavatele, které je současně podmíněné prvkem vhodnosti. S prvkem vhodnosti pracuje i žalovaný zmiňované rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 3. 8. 2018, č. j. S0254/2018/VZ-22751/2018/532/KST, z něhož dle žalobce vyplývá, že prohlídka místa plnění a její případná realizace záleží výlučně na posouzení zadavatele, který je na rozdíl od dodavatele schopen a oprávněn vyhodnotit, zda je prohlídka místa plnění vhodná, a tudíž je třeba stanovit ji coby povinnost dodavatele.
4. Konstatování žalovaného, že dodavateli ze zákona nevyplývá žádná povinnost zúčastnit se zadavatelem konané prohlídky místa plnění, považoval žalobce za irelevantní, jelikož on sám nikdy tuto zákonnou povinnost dodavatele netvrdil. Skutečnost, že takovou povinnost nestanoví ZZVZ neznámá, že ji nemůže stanovit žalobce v rámci zadávací dokumentace. Jestliže ZZVZ v § 36 odst. 6 a v § 97 takový postup zadavatele upravuje, pak takovou možnost postupu i předpokládá a nemůže se jednat o postup zákonnými pravidly zapovězený.
5. Dle žalovaného měl žalobce porušit § 36 odst. 3 ZZVZ, dle nějž zadavatel nesmí přenášet odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele. Dle žalobce je zadávací dokumentace dostatečně podrobná a obsahuje veškeré nezbytné náležitosti pro účast dodavatele v zadávacím řízení. Žalobce zde pouze vzhledem ke komplikovanosti místa plnění považoval prohlídku místa plnění za nezbytnou a rozhodl se ji uskutečnit, aniž by tím jakkoli porušoval práva a povinnosti plynoucí z uvedeného ustanovení.
6. Závěry žalovaného o tom, že povinná prohlídka místa plnění mohla mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, žalobce označil za spekulativní. Účast na prohlídce místa plnění představovala v tomto případě nezbytnou podmínku pro účast dodavatele ve výběrovém řízení, stejně tak v obecné rovině představuje nezbytnou podmínku pro účast dodavatele ve výběrovém řízení předložení nabídky. V obou případech záleží pouze na vůli dodavatele, zda tuto podmínku splní či nikoli, přičemž zadavatele nelze penalizovat za to, že potenciální dodavatelé předmětné podmínky splnit nechtěli, či nemohli.
7. Nadto žalobce postupoval tak, aby předešel vytváření jakýchkoli překážek hospodářské soutěže či diskriminaci potenciálních uchazečů v rámci zadávacího řízení. Po termínu prohlídky místa plnění určeném v zadávací dokumentaci byl osloven společností OHL ŽS, a.s. s žádostí o stanovení náhradního termínu prohlídky místa plnění. Žalobce s touto žádostí naložil jako se žádostí o dodatečné informace podle § 98 ZZVZ a tuto i s odpovědí zveřejnil na profilu zadavatele, přičemž dodatečnou prohlídku umožnil. I s ohledem na chování společnosti DEREZA, společnost s ručením omezeným, která se zúčastnila obou

Shodu s prvopisem potvrzuje:

prohlídek místa plnění, je zřejmé, že dodatečné prohlídky místa plnění se mohl zúčastnit kdokoli.

8. Žalobce dodal, že stanovení povinnosti prohlídky místa plnění žádným způsobem nezaručuje konkurenční výhodu jakémukoli dodavateli. Naopak, znalost místa plnění v případě, kdy prohlídka místa plnění není stanovena, představuje konkurenční výhodu pro uchazeče podnikající v místě plnění nebo jeho bezprostřední blízkosti.
9. Ke zjištění A.2 žalobce uvedl, že § 15 ZZVZ předpokládá možnost kombinace druhů veřejných zakázek, když ve svém znění vymezuje závazná pravidla pro určení hlavního předmětu těch veřejných zakázek, které v sobě zahrnují více druhů veřejných zakázek. Existence tohoto ustanovení dokazuje předpoklad možnosti zahrnutí veřejných zakázek dodávek a služeb do veřejné zakázky na stavební práce.
10. Předchozí úprava veřejných zakázek v § 16 odst. 2 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), zakotvovala tzv. pravidlo nezbytnosti, dle něž do předpokládané hodnoty veřejné zakázky na stavební práce nesměl zadavatel zahrnout předpokládanou hodnotu dodávek či služeb, pokud tyto dodávky nebo služby nejsou nezbytné k provedení předmětu veřejné zakázky na stavební práce. V současné právní úpravě již toto ustanovení chybí, protože lze dle žalobce předpokládat, že bylo úmyslem zákonodárce pravidlo ze zákona vynechat.
11. Žalovaný v napadených rozhodnutích tvrdil, že ačkoliv ZZVZ pravidlo nezbytnosti nadále neupravuje, je nutné mít na paměti, že každé jednotlivé ustanovení ZZVZ je nutné vykládat v kontextu celého ZZVZ, ve světle zásad, na kterých spočívá a v souladu se smyslem a účelem právní úpravy zadávání veřejných zakázek. Podmínka, aby dodávky a služby byly nezbytné pro provedení předmětu veřejné zakázky, dle žalovaného vyplývá z § 36 odst. 1 ZZVZ.
12. Žalobce s těmito závěry nesouhlasil, jelikož § 36 odst. 1 ZZVZ zakazuje vytváření bezdůvodných překážek hospodářské soutěže, nicméně tento zákaz nelze vyvozovat z postupu činěného v souladu s jiným ustanovením ZZVZ. Kombinace veřejných zakázek podle § 15 ZZVZ tak nemůže při dodržení v ZZVZ stanovených podmínek představovat rozpor s § 36 odst. 1 ZZVZ.
13. Důvodem pro postup žalobce spočívající v zahrnutí veřejné zakázky na dodávky do veřejné zakázky na stavební práce, byla potřeba zajistit dodávky, pro které bylo nutné zároveň provést rozsáhlou stavební přípravu, jelikož tyto musí být napojeny na přívod elektrické energie, vody, plynu a odtok odpadních vod. Rozhodné je vymezení rozdílu mezi klasickým vybavením kuchyně a zařízením velkokuchyně, kdy je nutné veškeré sítě a přípojky v rámci stavby umístit tak, aby mohlo být zařízení bez problému napojeno a obsluhováno. O tom, že skutečně v případě rekonstrukce objektu jídelny a kuchyně nebylo možné zadávat dodávku kuchyní zvlášť, svědčí mj. i to, že již při realizaci stavby docházel na staveniště dodavatel gastrovybavení, který s vybraným dodavatelem diskutoval rozmístění přípojek a odtoků (přičemž v některých případech muselo dojít k úpravám rozmístění oproti projektu) tak, aby mohlo být gastrovybavení napojeno. Pokud by k této koordinaci nedošlo, je velice pravděpodobné, že by při instalaci separátně dodaného zařízení bylo nutné sítě a přípojky znovu „vysekat“ a přemístit, což by způsobilo značné navýšení provedených prací.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

14. Navíc veškerá stravovací zařízení jsou povinna dodržovat systémy HACCP, zavedené nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 853/2004 o hygieně potravin. Tato norma předpokládá zavedení a dodržování technologických postupů a diagramů výrobních procesů při přípravě jídla. Cílem je zabránit tzv. křížení provozních činností, při nichž by mohlo docházet ke kontaminaci jídla, např. odděleným skladováním, určením zvláštních míst pro přípravu masa a ovoce/zeleniny atp. S ohledem na tyto povinnosti je žádoucí již v rámci rekonstrukce kuchyně a jejího dispozičního řešení vědět, jaké vybavení a kam bude nainstalováno. V opačném případě by se mohlo stát, že po rekonstrukci kuchyně bude muset být tato stavebně znovu upravována, např. v důsledku špatně umístěné přípojky plynu (a tím i varného zařízení) do míst, kde dle norem HACCP být umístěna nesmí.
15. Žalobce považoval žalovaným citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2010, sp. zn. 62 Af 7/2010, za irrelevantní, poněvadž pouze konstatuje, že kombinace veřejných zakázek je možná, a to za předpokladu dodržení zákonného postupu. Žalovaným citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. 62 Af 57/2011, pak žalobce považoval za nepřiléhavý, neboť předmětná veřejná zakázka je specifická a žalobce uvedl důvody, proč se rozhodl pro kombinaci veřejných zakázek.
16. Stran žalovaným citovaného rozhodnutí ÚOHS ze dne 28. 11. 2017, č. j. S0416/2017/VZ-34991/2017/523/HVO, žalobce podotkl, že se jednalo o veřejnou zakázku na dodávky nábytkového vybavení a audiovizuální či bílé techniky, tedy o běžný mobiliář (např. pracovní stoly, konferenční stolky, skříně, křesla apod.), který, jak samotné rozhodnutí přímo uvádí, „svým charakterem nikterak nezasahuje do konstrukčního řešení samotné budovy a není tak jeho nedílnou součástí. Jedná se totiž o prvky, které měly v průběhu realizace stavby zanedbatelný či téměř žádný vliv na technologický postup (např. při určení struktury materiálů, tloušťky zdiva, podlah apod.). U nábytkového vybavení a audiovizuální či bílé techniky jako např. u židlí, křesel, stolů a podstavných chladniček je evidentní, že je fakticky lze oddělit od samotné stavby a zároveň s ní nejsou žádným způsobem přímo a trvale spojeny. Předmětná plnění nejsou vzájemně provázána tak, aby jejich rozdělení mělo za následek jejich nefunkčnost (nepoužitelnost). Z uvedených důvodů tedy plnění předmětné veřejné zakázky (provedení stavebních prací a realizace dodávek nábytkového vybavení a audiovizuální či bílé techniky) nejsou totožné z hlediska technického a funkčního.“.
17. Žalovaný odmítl žalobcovu argumentaci týkající se specifčnosti zařízení velkokuchyní, neboť, dle jeho slov, při provádění jakýchkoliv stavebních prací musí být zohledněno budoucí vybavení interiéru a nutnost mít pro toto vybavení vhodně rozmístěné rozvody elektřiny, vody, apod. K tomuto žalobce znovu poznamenal, že velkokuchyně skutečně představují mnohem větší míru propojenosti mezi stavebními pracemi a dodávkami, když jejich zařízení je natolik specifické, že z hlediska rozměrů a umístění je znalost následného zařízení zcela klíčová a naopak její neznalost představuje vysoké riziko mnohdy ústící ve finančně nákladné opravy a „předělávky“.
18. V této souvislosti žalobce ve svých námitkách předložil konkrétní případy, ve kterých se obdobně jednalo o rekonstrukci kuchyně nebo stravovacího zařízení, a které byly rovněž zadávány společně s dodávkou jejich vybavení – „Rekonstrukce kuchyně 5. ZŠ Cheb“, „SŠ PTA Jihlava – Rekonstrukce kuchyně“, „VZ 123.18 Oprava školní kuchyně včetně pořízení myčky v ZŠ Mitušova 16“.
19. Žalobce upozornil na nekonzistenci v argumentaci žalovaného. Zatímco na jednom místě napadených rozhodnutí uvádí, že žalobcem předložené projekty podobné projednávanému

Shodu s prvopisem potvrzuje:

případu, u nichž došlo ke kombinaci stavebních prací a dodávek v jedné veřejné zakázce, nemohou být použity jako argument ve prospěch žalobce z toho důvodu, že každý projekt je posuzován individuálně a jsou vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu, a nelze proto argumentovat odkazem na „běžnou praxi“ jiných subjektů, na jiném místě napadených rozhodnutí uvádí, že nelze přisvědčit argumentaci žalobce (dle které žalovaným užitá rozhodnutí nejsou pro daný případ příslušná a neměla by být aplikována), a to z toho důvodu, že „oba citované rozsudky totiž obsahují obecné právní závěry vztahující se k základním zásadám zadávacího řízení, které zůstaly zachovány i v ZZVZ, a na jejichž platnosti nic nemění ani odlišný skutkový stav jednotlivých případů“.

20. Ohledně toho, že by se s ohledem na hodnotu (a typ) veřejné zakázky jednalo o nadlimitní zakázku, žalobce poznamenal, že v rámci ZZVZ není žádným způsobem stanoveno, že by zajištění dodávek různých komodit muselo být při dodržení ustanovení ZZVZ zadáno pouze formou jediné nadlimitní zakázky na dodávky. Při samostatném zajišťování dodávek mimo rámec zadávacího řízení (tedy dodávek vybavení, které není zabudovááno do stavby) by se dle žalobce jednalo o několik veřejných zakázek, které by byly zadávány, buď jako veřejné zakázky malého rozsahu nebo zakázky podlimitní. Předpokládanou hodnotu veřejných zakázek na jednotlivé dodávky uvedené v rozpočtech nelze určit souhrnně, jelikož tyto dodávky nejsou co do druhu poskytovaného plnění totožné, či obdobné.
21. Jednoznačné určení toho, jaké plnění je nutné považovat za jednu veřejnou zakázku a jaké plnění je nutné poptávat v rámci více veřejných zakázek, není v praxi jednoduché. Dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 62 Ca 37/2008, „určení toho, zda jde o více předmětů veřejných zakázek (a jde tak o více veřejných zakázek) nebo zda jde o víc částí téhož předmětu veřejné zakázky, je v praxi problémem. [...] Proto je třeba vystačit s obecným pravidlem, podle něhož jde-li o plnění, jež má být ve prospěch zadavatele podle předmětu veřejné zakázky uskutečňováno, svým charakterem totožné či obdobné, pak jde o plnění stejného nebo srovnatelného druhu, a tedy jde o plnění, které je jedinou veřejnou zakázkou.“. Toto pravidlo vyplývalo z § 67 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, kterýžto předpis sice již není platný, nicméně následující právní úprava jiné určení pro předmět veřejné zakázky nepřejala. Z tohoto důvodu je nadále nutné držet se právě citovaného judikaturního výkladu.
22. Pro zodpovězení otázky, zda by zakázky dosahovaly (pakliže by byly zadávány samostatně) limity pro zadávací řízení v nadlimitním režimu podle § 55 a násl. ZZVZ, je dle žalobce zapotřebí zkoumat obsah rozpočtu projektu, oddělit stavební část zakázky (dodávky zabudované do stavby) a následně seskupit obdobné dodávky nebo služby. Teprve takto seskupené obdobné dodávky nebo služby podrobit testu, zda se jedná o nadlimitní veřejnou zakázku. Žalobce by v případě rozdělení zakázek postupoval tak, že do zadání zakázky na stavební práce by zahrnul vše, co je se stavbou jakkoli zcela nebo částečně spojeno. Předmětem zadání zakázky na dodávky by bylo takové vybavení, které není součástí stavby. V případě rozdělení veřejných zakázek na část stavebních prací a na část dodávek by přitom obě zakázky splňovaly limit pro podlimitní typ zakázek a jejich uveřejnění v TED by tak nebylo nutné.
23. Rozdělení jednotlivých položek na stavební práce a dodávky je též v souladu s rozhodovací praxí ÚOHS, který se ve svém rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015, č.j. ÚOHS-S0049/2013/VZ-35499/2015/Opa, zabýval výchozími aspekty týkající se předpokládané hodnoty veřejné zakázky a jejího určování. Ačkoli se jedná o rozhodnutí vydané v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

s předchozí právní úpravou, klíčová ustanovení a kritéria pro projednávanou problematiku nebyla novou právní úpravou nijak pozměněna. V tomto rozhodnutí ÚOHS zadavatel čelil správnímu řízení pro údajné porušení ZVZ tím, že do předpokládané hodnoty podlimitní zakázky na stavební práce (jejímž předmětem byla revitalizace areálu školy) zahrnul předpokládanou hodnotu dodávek, jež nejsou nezbytné k provedení předmětu zakázky, a tyto dodávky tak byly zadány podle ustanovení vztahujících se k podlimitním veřejným zakázkám, ačkoliv podle předpokládané hodnoty šlo o nadlimitní veřejné zakázky. Součtová hodnota veškerých dodávek v posuzovaném případě činila 30 610 198,40 Kč, nicméně po seskupení dodávek do jednotlivých skupin tyto nedosahovaly limitu pro nadlimitní veřejné zakázky. V této souvislosti je rovněž nutné zdůraznit, že ÚOHS akceptoval rozdělení plnění, která mohla být zdánlivě věcně související (jako např. strojní vybavení zámečnické dílny a zvlášť repase stávajícího strojního vybavení, případně laboratorní a dílenský nábytek a zvlášť nábytek běžný). Z rozhodnutí ÚOHS je zřejmé, že zadavatel rozdělením zakázek na skupiny dle kritéria obdobného plnění dodržel veškeré zákonné požadavky, když ani jedna ze skupin dodávek nedosahuje limitu pro nadlimitní veřejnou zakázku.

24. Nadto je nutné podotknout, že proces zadávání veřejné zakázky a její zařazení do příslušné kategorie (nadlimitní/podlimitní) předchází okamžiku předložení nabídek potenciálními dodavateli. Zadavatel tedy při určování, zda se jedná o zakázku nadlimitní či podlimitní vychází pouze z předpokládané hodnoty, jejíž výše je pak logicky upravena v závislosti na cenové výši nabídek předložených dodavateli.
25. Ke zjištění A.3 žalobce uvedl v zásadě totožnou argumentaci jako ke zjištění A.2. Důvodem pro postup žalobce spočívající v zahrnutí dodávek do předmětné zakázky (odborné učebny a laboratoře) byla potřeba zajistit dodávky, pro které je nutné zároveň provést stavební přípravu, jako např. stoly v učebnách a laboratořích, které musí být napojeny na přívod elektrické energie, vody, eventuálně plynu a odtok odpadních vod, a jsou zapuštěny do podlahy. Dalším důvodem byla také potřeba sladit tyto dodávky termínově, aby bylo výše zmíněné vybavení dodáno bezprostředně po dokončení příslušných stavebních prací a nemuselo se na jejich dodávku čekat nebo je někde skladovat s tím, že by pro tyto dodávky běžely záruční lhůty, aniž by zařízení byla v provozu.
26. Ohledně vybavení učeben žalobce dle předaného projektu předpokládal, že vybavení bude pevně zabudováno (uchyceno) do podlah, případně do zdí, tudíž toto vybavení bude pevnou součástí stavby. Z tohoto důvodu nebylo ani dobře možné, aby dodávky vybavení odborných učeben byly zadávány v rámci samostatného zadávacího řízení, jelikož vybavení učeben je zcela vázáno na průběh stavebních prací. Jedná se zejména o pracovní stoly, které jsou zapuštěny do podlahy a jsou k nim vedeny sítě potřebné pro výuku.
27. Navzdory přesvědčení žalovaného, který odmítá argumentaci žalobce týkající se specifčnosti vybavení učeben s tvrzením, že budoucí vybavení musí být zohledněno při provádění jakýchkoli stavebních prací, žalobce znovu upozornil na signifikanci rozdílu mezi běžnou třídou vybavenou toliko školním nábytkem typu lavice a židle a odbornou učebnou, v níž studenti provádějí nejrůznější měření a pokusy, manipulují zde s chemikáliemi, pracují s plynovými kahany apod. Zajištění napojení pracovních ploch na sítě je pro tuto formu výuky naprosto nezbytné, přičemž většina „dodávek vybavení“ souvisí s předmětnou veřejnou zakázkou i stavebně – musí být do stavby ve větší či menší míře zabudovány, případně jejich rozměry a obsluhovatelnost musí být v rámci realizace stavby zohledněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Vyjádření žalovaného

28. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ohledně zjištění A.1 setrval na svém názoru, že prohlídka místa plnění dle § 36 odst. 6 a § 97 ZZVZ má charakter ryze dobrovolný, přičemž je na úvaze dodavatelů, zda této možnosti využijí; to plyne již z dikce § 36 odst. 6 ZZVZ. Stanovením povinné prohlídky místa plnění tedy žalobce porušil zákaz diskriminace dle § 6 odst. 2 ZZVZ. Neúčast dodavatele na prohlídce místa plnění také nelze spojit s negativním následkem, tj. nemožností podat nabídku, protože i přes tuto neúčast může být dodavatel plně schopen zpracovat nabídku a realizovat zadavatelem poptávané plnění na základě informací obsažených v zadávací dokumentaci a svých vlastních zkušeností.
29. Žalovaný citoval rozhodnutí ÚOHS ze dne 3. 8. 2018, č. j. S0254/2018/VZ-22751/2018/532/KST, dle něhož je rozhodnutí o účasti na prohlídce místa plnění na dodavateli. Žalovaný akcentoval, že základním zdrojem informací pro dodavatele je dle ZZVZ zadávací dokumentace, přičemž dle § 36 odst. 3 ZZVZ je zadavatel povinen stanovit zadávací podmínky v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatele v zadávacím řízení a nesmí přenášet odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele.
30. Pokud měl žalobce kvůli charakteru místa plnění obavy o řádné a včasné dokončení veřejné zakázky, mohl k tomu motivovat dodavatele prostřednictvím smluvní pokuty či smluvního úroku z prodlení. Ostatně samotná účast zástupce dodavatele na prohlídce místa plnění sama o sobě nijak nezaručuje jeho způsobilost splnit veřejnou zakázku řádně a včas. Stejně tak není možné při posuzování zákonnosti podmínky účasti na prohlídce místa plnění přihlížet ke skutečnosti, že zadavatel umožnil jednomu z dodavatelů prohlídku místa plnění v náhradním termínu, nebo že žádný z účastníků nebyl pro neúčast na prohlídce místa plnění vyloučen. Toto je možné zvážit pouze při stanovení výše finanční opravy, která byla stanovena na samé dolní hranici.
31. Co se týče zjištění A.2, žalovaný připustil, že ZZVZ neobsahuje explicitní úpravu pravidla nezbytnosti, na rozdíl od předcházející právní úpravy. Nicméně i za stávající právní úpravy je stále nutné na tomto pravidlu nezbytnosti trvat, resp. trvat na požadavcích jemu odpovídajících při vymezení širě předmětu plnění veřejné zakázky. Tato podmínka totiž implicitně vyplývá z § 36 odst. 1 ZZVZ, který zakazuje, aby zadávací podmínky byly stanoveny tak, že by určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. Příliš široké vymezení předmětu plnění veřejné zakázky je zároveň nutno považovat za mající diskriminační charakter, když nedůvodně omezuje okruh potenciálních dodavatelů tím, že v rámci jedné veřejné zakázky je poptáváno nesouvisející a odlišné plnění, resp. plnění odlišné, avšak nedostatečně vzájemně související, přičemž by bylo možné poptávat jednotlivé části veřejné zakázky zvlášť a tím umožnit účast většího počtu dodavatelů v zadávacím řízení. Z toho lze dovodit povinnost zadavatele veřejnou zakázku sestávající z několika odlišných a oddělitelných plnění rozdělit na vícero částí.
32. Žalovaný pak znovu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. 62 Af 57/2011, a rozhodnutí ÚOHS ze dne 28. 11. 2017, č. j. S0416/2017/VZ-34991/2017/523/HVO, podporující jeho závěry.
33. V daném případě tvoří vybavení kuchyně oddělitelné plnění naprosto odlišného charakteru, než jaký mají stavební práce, a proto mělo dojít k rozdělení veřejné zakázky, aby příliš širokým vymezením předmětu veřejné zakázky nedocházelo k diskriminaci

Shodu s prvopisem potvrzuje:

potenciálních dodavatelů, která mohla být způsobilá omezit jejich okruh a tím ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Nelze přisvědčit argumentaci zadavatele týkající se specifičnosti velkokuchyní. Při provádění jakýchkoliv stavebních prací musí být zohledněno budoucí vybavení interiéru a nutnost mít pro toto vybavení vhodně rozmístěné rozvody elektřiny, vody, apod. V tom se velkokuchyně nijak neodlišuje od jiných provozů. Co se týče nutnosti zohlednit zvláštní hygienické předpisy (systémy HACCP, zavedené Nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 853/2004 o hygieně potravin), nelze než konstatovat, že tohoto účelu mohlo a mělo být dosaženo pečlivým zpracováním projektové dokumentace a následným výběrem zařízení odpovídajících rozměrů a kvalit, zároveň platí, že při jakýchkoliv stavebních úpravách je nutné brát na zřetel příslušné normy, stejně jako bezpečnostní a hygienické předpisy, které se vztahují na provoz, k němuž mají být stavebně upravované prostory určeny.

34. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadených rozhodnutí připomenul, že pokud by byla veřejná zakázka rozdělena na části, jak měla být, jednalo by se v případě zařízení kuchyně o nadlimitní veřejnou zakázku na dodávky, s čímž se pojí povinnost uveřejnit tuto veřejnou zakázku v TED. Tím, že se tak nestalo, došlo k porušení zásady transparentnosti, což zároveň mohlo vést k omezení okruhu potenciálních dodavatelů, když systém TED je primárním zdrojem informací o veřejných zakázkách pro dodavatele z jiných členských států Evropské unie.
35. Pokud jde o zjištění A.3, žalovaný podotkl, že po právní stránce představuje shodné otázky jako zjištění A.2. Po skutkové stránce se v daném případě jednalo o pořízení vybavení školních učeben, tj. pořízení nábytku, školních lavic a židlí, učebních pomůcek a elektroniky. Součástí plnění tvořily i laboratorní stoly, na něž žalobce poukazuje obdobně jako na zařízení velkokuchyní v případě zjištění A.2 s tím, že pro jejich instalaci je zapotřebí provést stavební přípravu spočívající v zajištění přívodu elektrické energie, vody, eventuálně plynu a odtoku odpadních vod.
36. Žalovaný setrval na svém názoru, že nutnost zajistit vhodné rozmístění přívodů elektrické energie, vody, plynu apod. je společná všem stavbám, kdy musí být zohledněno jejich plánované využití a rozměry jejich předpokládaného budoucího vybavení, a tudíž se nejedná o natolik specifický případ, aby nemělo dojít k rozdělení veřejné zakázky na více částí. Zároveň nelze pochybovat o tom, že takto široce vymezený předmět plnění veřejné zakázky významně omezuje okruh potenciálních dodavatelů a tím může ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, když lze předpokládat, že průnik množiny dodavatelů schopných provést stavební práce a množiny dodavatelů školního nábytku a vybavení bude znatelně menší, než tyto samostatné množiny potenciálních dodavatelů.

Posouzení žaloby soudem

37. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
38. Podle § 6 odst. 1 ZZVZ *zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.*
39. Podle § 6 odst. 2 ZZVZ *ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

40. Podle § 36 odst. 1 ZZVZ zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
41. Podle § 36 odst. 3 ZZVZ zadávací podmínky zadavatel stanoví a poskytne dodavatelům v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatele v zadávacím řízení. Zadavatel nesmí přenášet odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele.
42. Podle § 36 odst. 6 ZZVZ je-li to vhodné, může zadavatel umožnit prohlídku místa plnění.
43. Podle § 97 ZZVZ umožní-li zadavatel prohlídku místa plnění, v zadávací dokumentaci a) určí dobu prohlídky tak, aby bylo možné prohlídku uskutečnit nejpozději 10 pracovních dnů před skončením lhůty pro podání nabídek, b) stanoví lhůtu pro podání nabídek tak, aby byla vždy delší než minimální lhůta stanovená pro příslušný druh zadávacího řízení.
44. Co se týče žalobního bodu dotýkajícího se zjištění A.1, soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů. Již ze samotné dikce § 36 odst. 6 ZZVZ je dle soudu zřejmé, že vykonání prohlídky místa plnění (pokud zadavatel považuje za vhodné ji umožnit) závisí na dobrovolném rozhodnutí dodavatele. Podstatné je přitom užití slova „umožnit“, které je obsaženo také v § 97 ZZVZ. Citovaná ustanovení tedy vůbec nehovoří o tom, že by zadavatel mohl stanovit povinnou prohlídku místa plnění, tento výklad žalobce je mylný. Soud zdůrazňuje, že dle § 36 odst. 3 věta první ZZVZ je zadavatel povinen stanovit zadávací podmínky a poskytnout je dodavatelům v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatele v zadávacím řízení. Jinými slovy zadávací podmínky (zadávací dokumentace) musí být zpracovány takovým způsobem, aby z nich dodavatel mohl seznat podstatné okolnosti veřejné zakázky. Na tom nic nemění skutečnost, že dodavatel může při prohlídce místa plnění lépe vnímat např. určité detaily či celkový obraz věci. Těžiště veřejné zakázky totiž spočívá v zadávacích podmínkách (zadávací dokumentaci).
45. Výše uvedené potvrzuje i doktrinální výklad (DVOŘÁK, David. *Zákon o zadávání veřejných zakázek: komentář*. V Praze: C.H. Beck, 2017. Velké komentáře, str. 588-589): „Pokud se jedná o charakter prohlídky místa plnění, § 36 odst. 6 je koncipován jako právo zadavatele, navíc podmíněné prvkem vhodnosti (tj. prohlídka místa plnění může být zadavatelem umožněna, je-li to vhodné). Autoři komentáře se nicméně přiklání k závěru, že pokud by až prostřednictvím prohlídky místa plnění měli dodavatelé obdržet (byť nepřímo právě realizací vlastní prohlídky) podstatné informace potřebné ke zpracování nabídky, jedná se de facto o povinnost zadavatele tento úkon (právo) uskutečnit. V opačném případě se totiž zadavatel vystavuje riziku, že zadávací podmínky nebudou dostatečně podrobné, jak vyžaduje § 36 odst. 3. Dle názoru autorů komentáře by bylo nepřiměřené, pokud by zadavatel postupem dle odst. 39 odst. 1 in fine v zadávacích podmínkách stanovil, že neúčast při prohlídce místa plnění založí nemožnost podat nabídku. To platí i v situaci, kdy informace zpřístupněné právě formou účasti na prohlídce místa plnění budou pro přípravu a podání nabídky esenciální. V této souvislosti je nutné poukázat také například na rozdílné kognitivní schopnosti účastníků prohlídky místa plnění (z prohlídky si účastníci mohou odnést různé poznatky a různou míru znalostí detailu daného místa plnění) či skutečnost, že místo plnění je některému dodavateli známo například v důsledku jeho předchozího působení u zadavatele v roli dodavatele plnění. Dodavatel je také oprávněn si poznatky z prohlídky místa plnění obstarat jinak (například je získat od jiného dodavatele, který se zúčastnil prohlídky místa plnění). Vše shora uvedené podporuje závěr, že dodavatelé nebudou povinni se prohlídky místa plnění zúčastnit, resp. že nelze prohlídku místa plnění učinit jako povinnost (popřípadě podmínku účasti) pod sankcí

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vyloučení.“. Lze dodat, že autoři svůj názor zopakovali také ve druhém vydání komentáře (ŠEBESTA, Milan. *Zákon o zadávání veřejných zakázek: komentář*. 2. vydání. V Praze: C.H. Beck, 2022. Velké komentáře, str. 743-744).

46. Pokud jde o žalobcem a žalovaným zmiňované rozhodnutí ÚOHS ze dne 3. 8. 2018, č. j. S0254/2018/VZ-22751/2018/532/KST, bod 77 uvádí, že *„skutečnost, zda jsou informace v zadávací dokumentaci dostatečné pro zpracování nabídky a není tudíž nutné realizovat prohlídku místa plnění, není primárně na posouzení dodavatele, nýbrž na zadavateli, který nese odpovědnost za zpracování zadávací dokumentace, a v případě, že považuje za vhodné, aby se dodavatelé seznámili s předmětem veřejné zakázky podrobněji, je oprávněn stanovit i prohlídku místa plnění. Prohlídka místa plnění se koná za účelem „fyzického a smyslového“ seznámení se s předmětem plnění veřejné zakázky dodavatelů, neboť takovým způsobem lze snáze získat informace o tom, co je předmětem veřejné zakázky, a snáze pochopit, co je předmětem veřejné zakázky, což může dále napomoci ke snadnějšímu zpracování konkurenceschopné nabídky. Rozhodnutí, zda se dodavatel prohlídky místa plnění zúčastní či nikoli, pak záleží pouze na dodavateli, který musí sám zvážit, zda informace uvedené v zadávací dokumentaci považuje za natolik dostatečné, že je schopen připravit nabídku i bez toho, že by se zúčastnil prohlídky místa plnění. Ze zákona dodavatelé nevyplývá žádná povinnost zúčastnit se zadavatelem konané prohlídky místa plnění; ze zákona však naopak vyplývá povinnost zadavatele stanovit zadávací podmínky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, k čemuž je určen i institut prohlídky místa plnění; je tudíž na zadavateli, zda usoudí, že je vzhledem k předmětu veřejné zakázky prohlídka místa plnění vhodná.“*.
47. Soud konstatuje, že ani z tohoto rozhodnutí ÚOHS nelze dovodit, že zadavatel má právo stanovit prohlídku místa plnění jakožto podmínku pro možnost podat nabídku v zadávacím řízení. Otázku podmíněnosti podání nabídky v zadávacím řízení rozhodnutí ÚOHS vůbec neřešilo, sporné bylo v daném případě to, zda byla dodržena lhůta dle § 97 ZZVZ. Z tohoto důvodu také ÚOHS hovoří o tom, že *„[z]e zákona dodavatelé nevyplývá žádná povinnost zúčastnit se zadavatelem konané prohlídky místa plnění“*, aniž by zmiňoval otázku podmíněnosti prohlídky místa plnění vyplývající ze zadávací dokumentace, z čehož dle soudu žalobce mylně dovozuje, že může tuto povinnost stanovit nad rámec zákona jakožto podmínku účasti na zadávacím řízení. Pokud se tedy ve výše citovaném bodu rozhodnutí ÚOHS hovoří o tom, že zadavatel může „stanovit“ prohlídku místa, není tím myšleno její stanovení jakožto podmínky účasti na zadávacím řízení, ale coby stanovení možnosti pro dodavatele, kterou může, či nemusí využít.
48. Soud proto uzavírá, že žalobce nebyl oprávněn stanovit prohlídku místa plnění jako podmínku účasti na zadávacím řízení. Soud akcentuje, že § 6 odst. 1 a 2 a § 36 odst. 1 ZZVZ jsou kogentními normami, které chrání hospodářskou soutěž a veřejný zájem na „vysoutěžení“ nejlepší možné nabídky, přičemž zadavatel se od nich nemůže odchýlit. Soud nepochybně, že dodavatelé, kteří by dobrovolně využili prohlídku místa plnění, by s přihlédnutím k okolnostem mohli podat lepší nabídku než ti, kteří by se prohlídky místa nezúčastnili. Je však plně na úvaze dodavatele, zda je pro něj nabízená prohlídka místa plnění potřebná, nebo alespoň výhodná, či zda si vystačí se zadávací dokumentací.
49. Z výše citovaného rozhodnutí ÚOHS také dle náhledu soudu neplyne, že prohlídka místa plnění má nahradit zadávací podmínky (zadávací dokumentaci), podstatné obrysy veřejné zakázky musí plynout již z ní. Prohlídka místa plnění je doplňkem zadávací dokumentace, neboť některé aspekty může být obtížné vnímat v jiné formě, než je bezprostřední fyzická prohlídka. Soud však konstatuje, že žalobce v zadávacích podmínkách vůbec nezmiňuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

proč považuje prohlídku místa plnění za natolik nutnou, že ji stanovil coby podmínku pro podání nabídky v zadávacím řízení. Ostatně ani v žalobě nebyly tyto okolnosti zmíněny (žalobce pouze vágně odkázal na komplikovanost místa). Žalobce je podrobněji přestřel toliko v rámci správního řízení a následně tato argumentace žalobce vedla k závěru správních orgánů o tom, že se žalobce pokoušel přenést odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele (k tomu viz níže).

50. Soud se proto ve shodě se správními orgány domnívá, že povinná účast na prohlídce místa plnění coby podmínka pro možnost podat nabídku v zadávacím řízení byla diskriminační a vytvářela bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, neboť potenciální uchazeč mohl podat svou nabídku i bez této prohlídky místa plnění a tato podmínka tak mohla odradit některé potenciální uchazeče. Soud podotýká, že není třeba, aby správní orgány prokázaly vyloučení konkrétního dodavatele, neboť zcela postačí, pokud určitá podmínka mohla omezit okruh potenciálních dodavatelů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152). Lze dodat, že ani skutečnost, že žalobce umožnil prohlídku místa plnění v jiném termínu, nemění nic na tom, že na uskutečnění této prohlídky coby podmínky účasti na zadávacím řízení trval.
51. Co se týče porušení § 36 odst. 3 ZZVZ, žalobce v průběhu správního řízení podmínku povinné prohlídky místa plnění obhajoval tím, že tato prohlídka mohla odhalit případné komplikace při realizaci plnění. Soud má za to, že tímto tvrzením žalobce připustil, že měl obavy o správnost zadávací dokumentace a že vnímal povinnou prohlídku coby „konzultaci“ svého projektu s dodavateli. Žalobce tak potenciálně hodlal dotvořit zadávací dokumentaci s dodavateli, čímž jednak přiznal, že zadávací dokumentace nemusí být správná a úplná, resp. nemusí být správná a úplná bez povinné prohlídky místa plnění, jednak se do jisté míry hodlal zbavit odpovědnosti za vyhotovení zadávací dokumentace tím, že by případně převzal názory či doporučení dodavatelů. Závěry správních orgánů jsou tedy správné. Soud dodává, že žalovaný též odkázal na možnosti, jak mohl žalobce řešit své obavy o řádné a včasné dokončení veřejné zakázky, tj. že mohl motivovat dodavatele prostřednictvím smluvní pokuty či smluvního úroku z prodlení.
52. Co se týče žalobního bodu dotýkajícího se zjištění A.2, soud se opět ztotožňuje s hodnocením správních orgánů. Soud akcentuje, že zákazy diskriminace a omezování hospodářské soutěže lze pokládat za jedny ze základních principů, o něž se ZZVZ opírá. Z § 15 ZZVZ lze dovodit pouze to, že není zakázané spojit několik různých plnění do jedné veřejné zakázky (jinak by zákonodárce neupravoval pravidla pro tuto situaci), avšak žádné normativy, za jakých okolností lze ke spojení přistoupit, zde obsaženy nejsou. Z dikce § 15 ZZVZ nelze dovodit, že jde o všeobecné dovolení spojování jakýchkoli plnění do jedné veřejné zakázky, a zejména z něj nelze dovodit suspendování pravidel a principů dle § 36 odst. 1 a § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ, jak se domníval žalobce.
53. Ač tedy ZZVZ, na rozdíl od předcházející právní úpravy, neobsahuje výslovné pravidlo nezbytnosti, lze jej dle soudu dovodit ze zákazů diskriminace a omezování hospodářské soutěže. Ostatně žalobce v žalobě ani nijak nerozporoval (kromě výše vyvrácené argumentace § 15 ZZVZ) závěr správních orgánů, že příliš široké vymezení předmětu plnění veřejné zakázky zužuje okruh potenciálních dodavatelů, jelikož okruh dodavatelů, kteří budou schopni dodat současně různá plnění, bude menší než okruh dodavatelů, kteří budou schopni dodat jednotlivá plnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

54. Soud přitakává správním orgánům v jejich přesvědčení, že zakázka školní kuchyně nebyla natolik specifická, aby byla „nedělitelná“. Vybavení kuchyně je nepochybně plněním odlišného charakteru oproti stavebním pracím. Soud připouští, že plánování rozvodů (stavebních prací) školní kuchyně může být organizačně složitější než u běžné kuchyně, leč stále se jedná o v zásadě běžné stavební práce a běžné rozvody. Poukazoval-li žalobce na to, že již při realizaci stavby docházel na staveniště dodavatel gastrovybavení ke konzultacím, pak soud uvádí, že žalobci nic nebránilo v tom, aby zvlášť zadal stavební práce a zvlášť dodávku vybavení, přičemž by v zadávacích podmínkách oba vítězné dodavatele zavázal ke vzájemné spolupráci a koordinaci s tím, že může dojít k určitým změnám v dispozici rozvodů. Soud se přitom nedomnívá, že by zadávací dokumentace musela např. na milimetr přesně určit, kde bude určitý odtok, či přípojka, jde o otázky technické realizace.
55. Ani argumentaci žalobce ohledně nutnosti dodržovat systémy HACCP soud nepovažuje za přesvědčivou. Zboží a služby musí obvykle splňovat určité normy a standardy, tedy např. i při nákupu vybavení do běžné kuchyně musí instalace přístrojů a přístroje samy splňovat bezpečnostní, hygienické a jiné normy. Zadavatel tedy může po dodavatelích žádat prokázání, že jsou schopni určitou normu či standard při plnění dodržet, nemůže však jen proto spojovat nesouvisející plnění do jedné veřejné zakázky, a to i kdyby všechna tato plnění vyžadovala totožnou normu či standard. Soud tudíž odkazuje na výše uvedenou možnost zavázat dodavatele ke spolupráci a koordinaci, v jejímž rámci by bylo nutné zohlednit mj. systémy HACCP.
56. Soud též připomíná, že žalobce nese zodpovědnost za správnost a úplnost zadávací dokumentace, tedy musí vědět např. to, jak jsou velké místnosti, jaké rozvody se zde nachází, kolik a jakých přístrojů (o jakých rozměrech) bude instalovat atd. Případné změny oproti projektu by tedy neměly být významné. Pokud by totiž žalobce k zakázce přistoupil tak, že se její obsah bude v převážném rozsahu dopracovávat během realizace, jednalo by se o porušení ZZVZ, neboť by to znamenalo, že uchazeči soutěžili podle odlišné zadávací dokumentace, než byla následně realizována.
57. Ohledně žalobcova odkazu na jiné, dle žalobce obdobné, veřejné zakázky, soud konstatuje, že se žalobce omezil na prosté odkazy, aniž by uvedl jakékoli podrobnosti o těchto veřejných zakázkách. Soud předpokládá, že se žalobce dovolává legitimního očekávání, neboť u těchto zakázek zřejmě ke krácení dotace nedošlo, což ovšem žalobce v žalobě neuvedl. S ohledem na vágnost žalobcových tvrzení však soud tuto otázku posoudit nemůže, pročť jen odkazuje na obecnou zásadu individualizace správních rozhodnutí.
58. Soud nevešel ani na žalobní námitku, jejímž obsahem je zjednodušeně řečeno to, že žalobce mohl veřejnou zakázku rozdělit (na stavební práce a na dodávky vybavení) na několik veřejných zakázek malého rozsahu nebo zakázek podlimitních, čímž by se vyhnul nadlimitnímu režimu, a správní orgány by mu nemohly vytýkat, že formulář oznámení zadávacího řízení nebyl uveřejněn v TED. Žalovaný ve svých rozhodnutích vysvětlil, že žalobce neměl dodávku zařízení velkokuchyní zadávat v jediném zadávacím řízení, ale měl buď zadat více samostatných zadávacích řízení, nebo mohl v jednom zadávacím řízení vymezit jeho samostatné části. Toto rozdělení by se tedy projevilo v okruhu uchazečů, ovšem dle žalovaného by se nesmělo projevit v úvaze o předpokládané hodnotě veřejné zakázky, neboť dodávku zařízení velkokuchyní nelze rozčleňovat na nižší celky (samostatné předměty veřejných zakázek), poněvadž tyto spolu tvoří jeden funkční celek ve smyslu § 18 ZZVZ a byla zadány ve stejném čase. Rozčleněním zakázky by tedy došlo k obcházení ZZVZ ve snaze zadat zakázky v mírnějším režimu.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

59. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje. Žalobce v žalobě nejprve argumentuje nedělitelností zakázek z hlediska toho, že dodavatel musí být schopen dodat jak stavební práce, tak vybavení, aby následně v jiné části žaloby začal plnění pro účely posouzení režimu veřejné zakázky oddělovat a seskupovat do jím definovaných kategorií. Soud tento postup pokládá za vnitřně rozporný a žalobcem uváděné rozdělení na dodávky, které jsou součástí stavebních prací (jsou zcela/částečně zabudovány do stavby, případně je jejich dodávku nezbytné zajistit společně se stavbou), a dodávky, které nejsou součástí stavebních prací, za nepodložené. Nadto se kalkulace opírá o tabulku označenou žalobcem jako „kontrolní rozpočet“, přičemž nelze ověřit, zda tabulka skutečně vychází z dokumentace k veřejné zakázce, a dále se částky v součtu (stavební a nestavební dodávky) liší od částek uváděných pro dané zakázky (kde je uvedena jedna částka) v prvostupňových rozhodnutích, přičemž soud ověřil, že částky uváděné správními orgány vychází z dokumentace vítězné nabídky k veřejné zakázce.
60. Stran žalobcem odkazovaného rozhodnutí ÚOHS ze dne 22. 10. 2015, č. j. ÚOHS-S0049/2013/VZ-35499/2015/Opa, soud uvádí, že tam uvedené seskupování zakázek nelze přenést na projednávanou věc. Toto rozhodnutí nejprve konstatuje, že vyřešení otázky, kdy se jedná o jednu veřejnou zakázku a naopak kdy lze plnění poptávat ve více veřejných zakázkách, není v praxi jednoduché a jednoznačné, a odkazuje na výše zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 62 Ca 37/2008, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006-69, dle něhož je zadáním jedné veřejné zakázky nutno rozumět i souhrn jednotlivých zadání určitých relativně samostatných plnění, týkají-li se tato zadání plnění spolu úzce souvisejících zejména z hledisek místních, urbanistických, funkčních, časových nebo technologických. Další úvahy ÚOHS spočívají v tom, že uvedl výčet plnění, které rozdělil na stavební práce, na různé skupiny výrobků a na služby, a konstatoval, že jsou samostatné. Soud připouští, že pokud jde např. o truhlářské vybavení a automobily, tak skutečně souvislost dána není, ovšem v jiných případech, např. počítače a příslušenství, speciální zařízení pro 3D skenování, tiskárny, kopírky a skenery, software, soud na rozdíl od ÚOHS spatřuje ve výčtu výrobků funkční celek. Rozhodnutí ÚOHS ovšem není předmětem přezkumu v tomto řízení a soud má za to, že se jak v případě školní kuchyně, tak v případě odborných učeben a laboratoří jednalo o funkční celky, tedy z hlediska předpokládané hodnoty veřejné zakázky nebylo možné je dělit.
61. Co se týče žalobního bodu dotýkajícího se zjištění A.3, soud odkazuje na vypořádání předchozího žalobního bodu a níže se vyjadřuje pouze k samotnému obsahu zakázky.
62. Soud opět dává za pravdu správním orgánům v tom, že se nejednalo o natolik specifickou zakázku (odborné učebny a laboratoře), aby ji bylo nutné zadávat v jediném, nerozčleněném zadávacím řízení. Připojení určitých prostor na rozvody (elektrická energie, voda, plyn, odtok odpadních vod aj.) nevyžaduje, aby vybavení těchto prostor bylo odebíráno od stejného dodavatele, který realizuje tyto rozvody, a to ani v případě, kdy by se jednalo o atypické řešení umístění rozvodů oproti bytům, kancelářím aj. Dle soudu tak není rozhodné, že rozvody budou vedeny ke stolům pevně zapuštěným do podlahy. Soud nepochybně, že zajištění vybavení pro odbornou učebnu je náročnější na organizaci a formulaci zadávací dokumentace oproti běžným třídám s běžnými lavicemi, leč soud musí znovu odkázat na možnost zavázat všechny zúčastněné dodavatele ke spolupráci a koordinaci. Soud také nevidí žádný důvod, proč by žalobce nemohl v zadávací dokumentaci stanovit termín dodávky stolů až v návaznosti na stavební práce, které budou

Shodu s prvopisem potvrzuje:

mít svůj termín realizace. Pro případ (nepředvídatelného) zpoždění stavebních prací si pak žalobce může vymínit, že stoly budou dodány v určitém časovém období, v jehož rámci si je žalobce vyžádá, a až poté, co si je vyžádá, čímž žalobce omezí riziko, popř. mu zcela zabrání, že bude nucen delší dobu stoly skladovat, aniž by je využíval.

Závěr

63. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
64. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: